

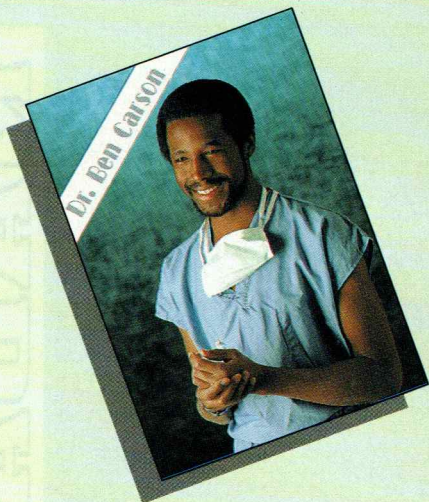
HLAS

Dr. Ben Carson



NANDANIE RUGGIE

Zvítězit nadpravdě podobností



Život není vždy spravedlivý, a to co nám někdy předloží na talíř se může zdát nesnesitelné. Nezáleží jestli ty hranice vznikly v dětství anebo později, v životě vždycky nastane chvíle, kdy člověk buď prohraje nebo nad všechnu pravděpodobnost nějak zvítězí. Bena Carsona opustil jeho otec v útlém věku, vyrůstal v ghettu, zápolil se školními úkoly a zápasil proti vnitřní zuřivosti, která ho někdy ovládala, ale i přesto skončil jako špičkový neurolog. Jak to dokázal? Zrovna tak jako Robert Pialat, který byl skoro překonán zodpovědností vychovávat mentálně postiženého syna, našel pramen síly a pokoje, kteáý mu pomohl překonat všechny pravděpodobnosti.

V tomto časopise nám Dr. Carson s Ullrichem Schmidtem a Michaelem Kitchenem budou vyprávět o tomto prameni — Ježíš — který je aktuálně zapojen v jejich životech.

Dr. Benjanim Carson vyrůstal ve středu města Detroit s matkou, která byla na něho sama a dokončila jenom třetí třídu. Nic v jeho budoucnosti nevypadalo nadějně.

V roce 1987 získal celosvětový obdiv jako úspěšný neurolog za svou účast při prvním úspěšném pokusu odpojení siamských dvojčat, která byla spojena za zadní část lebky. Jeho odvážná operace na mozku zachránila život několika desítkám dětí, které byly považovány za beznadějně. Následuje část toho užasného příběhu o tom, jak se Dr. Carson naučil vítězit nadpravděpodobností.

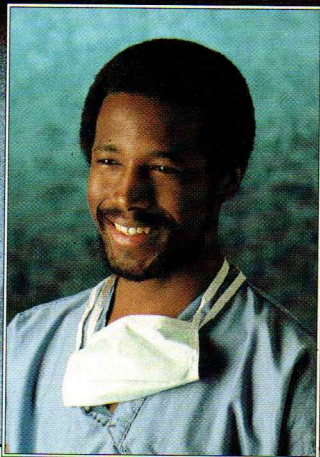
„Tvůj táta už nebude s námi žít,“ oznámila naše maminka. „Proč ne“, ptal jsem se zadržujíc slzy. „Já miluji svého tátu!“ „On tě miluje taky, Bene, ale musí navždy odejít.“ „Zavinil jsem to já, že odejde?“ „Ne Bene, opravdu ne. Tvůj táta tě miluje“ Začal jsem brečet. „Tak mu řekni, aby se vrátil“. „Já nemůžu. Já prostě nemůžu“. Její silné paže mně držely, pokoušejíc se mně utěšit. „Tvůj táta udělal__“ Maminka se zarazila. „Tvůj táta udělal některé špatné věci.“ Utřel jsem si slzy s očí. „Tak mu můžeš odpustit, ne nech ho odejít.“

V roce 1959 ve věku deseti let jsem nedokázal pochopit, jak by náš táta mohl udělat něco zlého, protože byl vždycky na mně a na mého bratra hodný. Žil dvojitý život, měl jinou ženu. Tentokrát se opravdu nevrátil.

NADANÉ RUCE



*Dr. Ben Carson,
Maryland, USA*



Bez Peněz

„Jednoduše nemáme peníze, Bene“ řekla naše máma. Po tom co táta odešel, jsem tu větu slyšel asi stokrát. Samozřejmě, že to byla pravda. Poznal jsem z výrazu na matčině tváři jak jí to bolelo, když nám v něčem nemohla vyhovět.

Konečně, když už žádné peníze nebyly, bylo jasné, že už nemůžeme dále žít v našem skromném domečku. Máma dům pronajala, my jsme sbalili kufrý, a odstěhovali jsme se do Bostonu žít se strejdou William a tetou Jean.

Z Jednoho Středu Města Do Druhého

V Detroitu nebylo nic, co by nás mohlo připravit na život v Bostonském paneláku pro chudé. Armády švábů pochodovaly přes obejvák. Hroznejší byly smečky krysy, i když se k nám nepřibližovaly. Většina z nich žila venku v trávě anebo na haldách odpadků, sem tam zabloudily do podsklepí naší budovy.

Naše matka neustále pracovala, a tloukla nám do hlavy jak je důležité, aby

jsem se s Curtisem, mým bratrem, dobře učili.

V osmi letech jsem zažil první náboženskou zkušenost v našem sboru v Bostonu. Pastor Ford nám vyprávěl o doktorovi, který jako misionář společně se svou ženou byli v daleké zemi pronásledováni zloději. Pokračovalo to tak, že se vyčerpání zastavili nad roklinou a nemohli utíkat dál. Byli v pasti. Bůh jim zázrakem v poslední chvíli ukázal jak utéct.

Když jsem to poslouchal, uvědomil jsem si, jak úžasné se Pán Bůh postaral o dvojici, která mu byla ochotna sloužit. Potom, když nás pastor Ford vyzval, jestli se někdo z nás chce obrátit ke Kristu, já i můj bratr jsme odpověděli, že ano.

Ten den jsem se rozhodl, že bych chtěl být doktorem. Řekl jsem to mamince. „Věřím, že dokážu být doktorem.“ „Pak Bene doktorem budeš“ ujistila mne maminka.

Od té chvíle jsem věděl, co chci v životě dělat.

Začátky

V polovině páté třídy jsme měli povinnou prohlídku očí. Zjistilo se, že mám silnou vadu zraku. Když jsem dostal brýle, moje známky se značně zlepšily. Přiznávám, že z matematiky jsem dostával stále špatné známky, ale zlepšoval jsem se, a byla tu naděje, že to bude ještě lepší.

Maminka nedovolila, abych se spokojil s nízkou známkou. Vymyslela si jak to udělat, abych se naučil nazpaměť násobilkou. Po mnoha odmítání jsem se tu násobilkou naučil, dohonil jsem ostatní děti, a poprvé v životě mně začalo

bavit chodit do školy. Nikdo mi už ne nadával hlupáku.

Naděšená maminka nezůstala u násobilky. Nedovolila nám často se koukat na televizi a vyžadovala na nás, abychom každý týden přečetli aspon dvě knihy. Znovu jsem protestoval, ale její plány byli účinné. Když jsem dodělal gymnásium, dostal jsem stipendium do university Yale.

Zuřivá povaha

V deváté třídě se mi stalo něco nemyslitelného. Rozzuřil jsem se tak, že jsem se pokusil zapíchnout kamaráda. Bob a já jsme se mírně pohádali kvůli tomu, jakou hudbu budeme poslouchat na malém tranzistorovém rádiu. V momentě mne popadl až patologický vztek.

Chytil jsem nůž na kemping, který jsem sebou nosíval v ruksaku, otevřel jsem ho a skočil jsem na Boba. Se vší silou, která byla v mých mladých svalích, jsem vrazil nůž ve směru jeho břicha. Nůž se zabod do jeho velkého odznaků na opasku s takovou silou, že se přelomil a spadl k zemi. Díval jsem se na nůž a podlomily se mi nohy. Skoro jsem zabil svého kamaráda.

Bob nic neříkal, jen se na mně díval a nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo. Beze slova jsem se otočil a běžel domů. Naštěstí doma nikdo nebyl. Utekl jsem do koupelny, abych byl sám, zamknul jsem dveře a klesl do vany. Zavíral jsem oči, ale nemohl jsem se zbavit toho obrazu — má ruka, můj nůž, odznak na Bobově opasku a Bobova tvář. „Musím být blázen“ jsem si po chvíli mumlal. „Normální lidé se nepokusí zavraždit své přátele. Tak dobře se mi daří ve škole a já udělám takovou věc.“

„Toužil jsem být doktorem od osmi let. Ale jak se mi to může splnit, když mám



tak hroznou povahu?“ Nevěděl jsem, co s tím dělat, když jsem nad sebou ztratil sebeovládání.

Uběhly dvě hodiny. Bylo mi nevolno od žaludku, styděl jsem se a byl jsem sám sebou znechucen. Nenáviděl jsem se. A potom se někde z vnitřní hloubky ozval silný impuls. Maminka mně učila modlit, a učitelé v náboženských školách nám často říkali, že Bůh nám pomůže jen když si o to řekneme.

Několik měsíců jsem se snažil ovládat a myslel jsem, že na to stačím. Ale tady v této malé dusné koupelně, jsem poznal pravdu. Sám jsem na to nestačil. „Pane“, šeptal jsem, „musíš tu mou špatnou povahu ode mně vzít. Jestli to neuděláš, nikdy od toho nebudu mít pokoj. A dopadne to tak, že udělám ještě něco horšího, než bylo poukouset se zapíchnout svého nejlepššího kamaráda.“

Slzy mi začaly téct skrz prsty. „Ježíši, dokážeš mně změnit. Dokážeš mně vysvobodit od této hrozně povahové vlastnosti. Ty jsi nám slíbil, že když k tobě přijdeme a požádáme tě ve víře o něco, že to uděláš. Nemám nikoho jiného na koho bych se mohl obrátit.“

Po nějaké chvíli jsem se odvážil vyjít z koupelny, abych našel bibli. Otevřel jsem ji. Verš, který na mně nejvíc zapůsobil byl z Přísloví 16:32 „Lepší je shovívavý než bohatýr, a kdo ovládá sebe, je nad dobyvatele města.“

Měl jsem za to, že ty verše byly napřesány zrovna pro mně. Po chvíli mou mysl začal naplňovat klid. Mé ruce se přestaly třást. Něco se stalo. Bůh uslyšel mé výkřiky hluboké úzkosti. Začal mně naplňovat pocit lehkosti a já jsem věděl, že mám proměněné srdce. Cítil jsem v sobě změnu. Byl jsem jiný! Ten záraz, který ve mně nastal, byl úžasný.



Umyl jsem si ruce a obličej, urovnal si oblek a vystoupil jsem s koupelny jako mladý proměněný muž. „Zuřivost už mně nikdy neovládne“ řekl jsem si. „Už nikdy. Jsem vysvobozen!“ Od toho dne je má víra v Boha intenzívně osobní a je důležitou součástí mé osoby.

Během prvních měsíců na universitě, jsem záhy přišel na to, že studovat na Yale je náročné, o hodně těžší než cokoliv jiného co jsem dříve dělal. I přesto, že jsem se na gymnáziu velmi dobře



učil, vlastně jsem o studování nic nevěděl. Místo toho jsem se naučil dobře připravovat na zkoušky. Učil jsem se jen, když se mi chtělo a až několik dnů před zkouškami jsem horlivě studoval. Byl to pro mně šok, když jsem zjistil, že takhle to na Yale nepůjde. Každý den jsem byl víc a víc pozadu, hlavně v chemii. Když se blížily závěrečné zkoušky semestru, vůbec jsem nevěděl o co se v chemii jedná.

Den před zkouškou jsem se toulal po universitě a měl jsem velký strach. Nemohl jsem si už dále namlouvat, že to bude jinak. Propadnu z chemie a bude zle. Neměl jsem žádnou naději na to, že bych nepropadl. A potom jsem si uvědomil ještě něco horšího; jestliže propadnu z chemie nebudu moct dál pokračovat v plánu připravujíc mně na medicínu.

Padlo na mně zoufalství. „Co já vůbec dělám na Yale? Jsem jenom pitomý černý kluk s chudé detroitské čtvrti. Co tu hledám mezi těmito inteligentními, bohatými studenty.“ Šel jsem zpátky do svého pokoje, sedl jsem si na postel a chytil se za hlavu. Jestliže nebudu doktorem, čím pak budu?

Potom mé myšlenky zamířily k Bohu — byla to zoufalá touha. Prosil jsem ho, aby mi ukázal, zda má pro mně něco jiného nebo aby učinil zázrak. Od té chvíle jsem pociťoval klid.

Malý střep naděje byl v tom, že náš profesor kladl větší důraz na závěrečné zkoušky než na prospěch během semestru, byla to má jediná naděje, že nepropadnu.

Bylo skoro 10 hodin večer. Byl jsem unavený, a už několik hodin jsem seděl s mou tlustou učebnicí chemie a učil jsem se nazpaměť rovnice. Rozhodl jsem se, že do toho dám všechny síly,

aby výsledek na zkoušce byl ten nejlepší, jakého jsem schopný. Kolem půlnoci jsem už neviděl na písmena v učebnici a můj mozek už přestával přemýšlet. Hodil jsem sebou na postel a zašeptal jsem do tmy. „Bože, odpusť mi, že jsem neuspěl. Promiň mi, že jsem zklamal Tebe i sebe.“

Když jsem spal, zdál se mi podivný sen. Sen byl tak živý, že když jsem se ráno probudil, připadalo mi to jako by se to doopravdy stalo.

Zdálo se mi, že jsem seděl v hale, kde se konají přednášky z chemie, byl jsem tam jediný člověk. Otevřely se dveře a do místnosti vešla neurčitá osoba, zastavila se u tabule, a začala psát odpovědi na otázky. Všiml jsem si všeho, co ta osoba napsala.

Když jsem se probudil, pamatoval jsem si všechny odpovědi. Rychle jsem si to zapsal, abych nic nezapomněl. Něco jsem si už jasně nepamatoval, ale vzpomněl jsem si na zadání úkolu a odpověď jsem našel v učebnici.

Obléknul jsem se, nasnídal a šel jsem do chemické haly s pocitem odevzdanosti. Byl jsem otupělý z učení a cítil jsem beznaději. V hale bylo 600 studentů. Vpředu stály tabule. Přišel profesor a beze slova začal rozdávat sešity s otázkami.

S tlukoucím srdcem jsem konečně otevřel sešit a přečetl si první otázku. Prohlédl jsem si narychlo všechny otázky, abych si potvrdil, co jsem už věděl. Byly to přesně ty otázky, o kterých se mi v noci zdálo.

Znal jsem odpovědi na všechny otázky z první stránky. Tužka skoro hořela, když jsem psal odpovědi. To se opakovalo na druhé i třetí stránce. Ke konci

Zacházení s mentálně postiženými



**Robert Pialat,
Beziers, France**

Mentálně postižení lidé existují! Ale vytvářet s nimi kontakty necháváme na jiných — většina lidí na to ani nepomyslí. Jako u většiny lidí je náš čas naplněn zajímavým zaměstnáním, krásnými dětmi, rekreací, zdravím, až když jednoho dne...

V roce 1962 jsme čekali naše třetí dítě. I když se narodilo normálně a rychle, uvědomili jsme si, že nereaguje tak, jak by mělo. Posudek: Christophe byl vážně mentálně a tělesně postižen. To byl začátek dlouhé a těžké zkoušky, kterou jsme nikdy nemohli předpovědět.

Vyrůstal jsem v dobrém rodinném prostředí a byl jsem vychován k úctě před Bohem. Když jsem opustil domov a začal pracovat, u mě zaujetí pro Boha upadlo v zapomenutí.

S Martou jsem se seznámil v roce 1957 na výletě do La Meuse. Rok na to jsme se vzali. Všechno se nám dařilo až do doby, než přišel Christophe.

Když mu byl rok, byl od hlavy až po paty posetý ekzémem a v noci jsme ho museli svazovat, aby se neškrábal. Trvalo to asi dva roky. Potom musel jít na

operaci kyčlí, kvůli které strávil 9 měsíců v nemocnici vzdálené 50 km od našeho domova. Šest měsíců po tom byl přijat do instituce pro léčení a vyučování.

V šesti a půl letech Christophe stále nechodil. Neměl ani dostatek síly ani rovnováhy k tomu, aby mohl chodit, dokonce ani po čtyřech. Byl velmi neklidný a nervózní. Vždycky narážel hlavou o zeď a v noci spal jen pár hodin. Léky jsme mu museli dávat ráno, v poledne i večer.

Důsledkem toho všeho bylo zhoršování našeho zdravotního stavu. Často mi z nosu tekla krev a musel jsem brát prášky na spaní. Martu trápilo bolení hlavy, bylo jí špatně od žaludku a byla ve vážné depresi. To všechno bylo spojeno se stresem při výchově našich dvou dětí a ničilo se i to, co zbylo z našeho domova. I přes pomoc, kterou jsme měli byla situace beznadějná.

Marně jsem se pokoušel uniknout jógou, činností v pracovních uniích nebo sportem například auto rally. Nic se však nezměnilo a naše manželství bylo na rozpadnutí. Ani to, že jsem jeden rok byl doma jen o sobotách a nedělích, napětí mezi námi nesnížilo.

V červenci 1968, na kempinkovém výletě u moře (Christophe byl na pojiždném vozíku), jsme se seznámili s manželi, kteří nám navrhli, abychom předali naše problémy Bohu. Dali nám Nový zákon a adresu sboru. Řekli nám „Bůh nám pomoh a vám pomůže taky!“

Po třech měsících váhání jsme se rozhodli navštívit sbor, do kterého jsme byli pozváni. Byli jsme překvapeni radostným ovzduším a tím, s jakou vervou chválili Boha. Kázání bylo jednoduché, přímo se vyučovalo z bible, zdálo se, že se nám nabízí zaslíbení pro naše životy. Uvědomili jsme si, jak vlastně toho málo víme o Bohu. Nebyla to nějaká nová církev, kterou jsme poznali byl to člověk — Ježíš Kristus. Začali jsme chápat intenzitu, s kterou nás Bůh miluje a brzo jsme oba vydali naše životy Ježíši.

U nás doma začal nový život. Stala se změna, najednou byl klid a radost místo hádek a smutku. Nemoci, strach a starosti se pomalu měnily ve zdraví a radost. Viděli jsme Boží ruku i v těch nejmenších detailech. Martě ustaly bolesti hlavy a já jsem dokázal přestat kouřit. To, co bylo fyzicky i morálně neuvěřitelné se nakonec stalo, měli jsme čtvrté a potom i páté dítě.

V roce 1973 jsme byli pokřtěni Duchem Svatým. Dostali jsme novou sílu při modlitbách a chválení Boha a prožívání ještě plnějšího křesťanského života.

Jednou v neděli, koncem sborové schůzky jsem držel Christopa, když se mi vytrh a poprvé v životě šel asi 15 metrů sám. Od té doby udělal velké pokroky, stal se tichým a milým. Nepotřebuje už léky a spí celou noc. I když stále potřebuje mnoho péče, už nás to nezatěžuje.

Před dvacetidvěma lety jsme byli zdrceni, náš život ztratil smysl. Dnes jsme šťastni, schopni se dělit o vzácný poklad naděje, útěchy a konkrétních činů od toho, který dokáže všechno změnit.

Měli jsme s tím mnoho osobních zkušeností. Například: jednou Christophe snědl něco jedovatého. Když byl už několik dní stále nemocný a navíc se to zhoršovalo, uvědomili jsme si, že to je vážné. Já i má žena jsme si klekli a začali jsme se modlit: „Bože, Ty jsi nám tohle dítě dal, žádáme Tě, aby jsi do situace zasáhl.“ Den na to začal jíst normálně. Byl uzdraven!

Objevení FGBMFI v Toulouse bylo pro nás ohromné. Dnes po asi ročním promodlování jsme svědky toho, že se založila čapta v Beziers. Dostalo se nám příležitosti dělit se s druhými o ty záranky, které Bůh pro nás dělal. On chce a dokáže totéž udělat pro každého, kdo zavolá o pomoc k Ježíši bez ohledu na to, co potřebuje.



Robert Pialat je v důchodě. Býval technický agent pro firmu EDF. Je president čaptý v Beziers. Robert a Marta mají pět dětí: Didier, Catherine, Christophe, Daniel a Jean.

V VŽDYCKY JE NADEJE

**Bob Nuckley,
Dagenham, England**

Celý život jsem lovil ryby na udici. Rybařit jsem začal v deseti letech. Byl jsem tajemníkem několika rybařských klubů a posledních 35 let píšu každý týden článek o rybářství.

V druhé světové válce jsem sloužil v oddíle z tajnými zbraněmi u Royal Armoured Corps. Jednou jsem měl štěstí, že jsem z boje vyvázl s holým životem.

Když mi bylo 73 let, zemřela mi žena po 40-ti letech manželství. Byla křesťanka a já ji vozil do sboru, i když já sám jsem věřící nebyl. Jednou když jsme byli na dovolené, seznámila se s čaptou FGBMFI ve Storringtonu. Tento kontakt mi velmi pomohl po její smrti.

Ken Beckett, tajemník čaptý, mně potom pozval na schůzku čaptý s večerí. Když mluvčí toho večera vyzval lidi, kteří chtějí dát svůj život Ježíši, aby šli dopředu pro modlitbu, byl jsem první ze židle. Ten večer naplnil Ježíš mé srdce radostí a silou, kterou jsem potřeboval pro zkoušky, které teprve měly přijít.

Vánoce 1986 jsem prožil v Kanadě s mojí sestrou. Na zpátečním letu mně ranila mrtvice přímo v letadle. Naštěstí v letadle byl doktor, který se o mně postaral a dojel se mnou až do nemocnice po přistání v Gatwicku.



Zatímco jsem byl v nemocnici, navštívil mně kazatel, který byl za mnou poslán mým starým přítelem. Když tam byl, seznámil jsem ho s jiným pacientem, který brzo vydal svůj život Ježíši Kristu, následovaly ho dvě sestřičky a ještě jeden muž.

Když jsem se vrátil zpátky, rozhodl jsem se navštívit čaptu FGBMFI v mé oblasti. Stal jsem se členem čaptý v Havering na podzim v 1987. Netrvalo to dlouho a sloužil jsem jako tajemník pro získávání členů.

V posledních letech jsem měl řadu srdečních mrtvic, některé z nich byly vážné, ale pokaždé mně Ježíš přes to převedl tak, že jsem neztratil smysl pro humor. Když jsem byl v nemocnici před dvěma lety potřeboval jsem krevní rozbor, aby mohly určit zda potřebuji kar-

diostimulátor na srdce. Nakonec jsem sestřičce řekl, když stála nade mnou s jehlou v ruce, „Dělá mi starost to množství krve, které mi odebíráte. Budu moct hrát na piano, až se vrátím z nemocnice?“ „Ano, Pane Nuckley,“ odpověděla. „To je dobře, protože když jsem sem přišel, tak jsem na piano hrát neuměl.“ Jako odpověď mně praštila přes hlavu nočníkem (ale něžně).

Přestože mi nemohli nasadit na srdce kardiostimulátor a moje zdraví bylo nespolehlivé, nezrušil jsem plány na cestu s přítelem do Devon, abych se zúčastnil shromáždění FGBMFI ve Skotsku ani na pozdější cestu lodí do Egypta, Israele a Řecka. Všichni si o mně mysleli, že jsem se zbláznil, ale díky Ježíši Kristu všechno dobře dopadlo, až na záchvat, který mi přerušil návštěvu pyramid a musea Tutankhamum.

Při cestě lodí jsme se můj společník (taky vdovec) a já spřátelili s dvěma dámami. Udržovali jsme styk a nakonec jsme se s Janet vzali v únoru 1990. Když jsme se potkali na lodi, Bůh jí řekl, že i když se to zdá nepravděpodobné já jsem byl muž pro ní. Potom co jí to Bůh potvrdil, čekala na mně, abych udělal první krok.

Nějakou dobu po svatbě jsem měl další vážnou srdeční mrtvici. Tentokrát to byla doopravdy velká zkouška, ale s Boží pomocí mi doktoři tentokrát mohli dát srdeční kardiostimulátor a těším se na nový klidnější život. To není špatné na to, že mi je 78!

To, že jsem přežil, byla práce křesťanských přátel, hlavně těch z FGBMFI. Modlitby doopravdy dokážou věci měnit. Děkuji Pánu Ježíši Kristu za jeho intimní přítomnost v mém životě. V nit je opravdu řešení na každý problém. □

NADANÉ RUCE — BEN CARSON **Pokračování se stránky 6**

zkoušky jsem si svůj sen vybavoval už velice špatně, a nedokázal jsem odpovídat na každou otázku, ale to co jsem napsal stačilo. „Bože, Tobě se povedl zázrak!“ Řekl jsem Mu láskyplně, když jsem odcházel ze třídy. „A slibuji Ti, že už tě nikdy znova nepřivedu do takové pozice.“ Toulal jsem se po universitě asi hodinu, povznesen, ale potřeboval jsem být sám, potřeboval jsem porozumět tomu co se právě stalo. Nikdy se mi nic takového nezdálo. Odporovalo to všemu, co jsem kdy četl o snech.

Jediné možné vysvětlení mně opravdu udivovalo. Bylo to ponižující svou jednoduchostí. Pro kterýkoliv důvod, Bůh vesmíru, Bůh, který drží galaxie v rukou, měl důvod, proto aby sáhl dolu na učebnu na universitě na zeměkouli a poslal sen bezvýznamnému klukovi z ghetta, který měl sen stát se doktorem.

Po této zkušenosti jsem věděl, že Bůh nejenom chce, abych byl doktorem, ale že má pro mně připravenou zvláštní práci. Měl jsem vnitřní jistotu, že jsem na správné cestě v mém životě... tu cestu, kterou on mně vyvolil. Velké věci se stanou v mém životě, a já se musím podílet tím, že budu připravený.

Když vyšly známky za zkoušku, Benjamin S. Carson dostal 97 ze 100 — byl jeden z nejlepších!

Příběh Doktora Carsona byl přepracován z jeho životopisu GIFTED HANDS, vydaný nakladatelstvím ZONDERVAN r. 1990. Kdokoliv by měl zájem koupit jeho knihu (v angličtině) může napsat na FGBMI European Office, 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgium.

Ježíš Dává Nový Život

*svědectví
Vladimíra
Smutného*

Vyrůstal jsem v nevěřící rodině. V dětství jsem doma prožíval hodně napětí a stresových situací, protože se rodiče často hádali — i v noci. Matka na nás pořád křičela a táta pil. Jezdili jsme na chatu, kde jsem prožíval pěkné chvíle, když jsem se toulal přírodou. Dnes vím, že tehdy tam se mnou byl Bůh.

Ve třinácti letech jsem v řeči zadrhával a někdy jsem upadl do bezvědomí. Od té doby jsem začal navštěvovat neurologii. V patnácti jsem začal kouřit a pít alkohol, v sedmnácti jsem skoušel čichat čikuli a celý život mi připadal jako jeden velký podraz. Něco jsem hledal, ale nevěděl jsem, co. Později jsem strávil určitou dobu na psychiatrii. Byl jsem také potom uznán neschopný pro vojenskou službu.

Potom jsem se začal aktivně zabývat rockovou hudbou, chtěl jsem být mezi mladými lidmi úspěšný. To se mi vlastně splnilo. Hrávali jsme na zábavách i koncertech po celé republice, nahráli v rozhlase několik písniček. Tehdy jsem si myslel, že jsem něco dokázal.

A právě tehdy začal v mém životě pracovat Bůh.

Posílal mi do cesty jednoho kamaráda, který byl věřící a vyprávěl mi o Ježíši. Myslel jsem si, že to jsou hlouposti, ale když jsem byl sám, musel jsem si přiznat, že se jeho slova dotýkají mého srdce. Při dalších setkáních s ním jsem to pocítoval čím dál tím víc a začal jsem si uvědomovat, že stojím před nějakým velkým rozhodnutím. Nerozuměl jsem tomu, ale něco se ve mně dělo, jakoby nějaký boj. Trochu jsme měl i strach z toho, že stojím před něčím velkým a tajemným, ale zároveň mě to i přitahovalo.

Jednou, když přišel ke mně a znovu o tom povídal, jsem cítil, že mluvím úplnou pravdu, a uvědomil jsem si, že jsem vevnitř prázdný, že nemám ve svém životě nic, co by mě mohlo uspokojit. Žěňmám nic co by mě mohlo naplnit, na co bych se mohl kdykoliv spolehnout a že vlastně po něčem takovém toužím. Uvědomil jsem si, že nevěřím ani sám sobě. Uvědomil jsme si, že jsem vlastně úplně ztracený, a hlavně jsem pochopil, že, to co jsme hledal celý život je Pán Ježíš. Žěon mě může naplnit, že mi

nabízí svou lásku a že mně může zachránit od té prázdnoty, která je ve mně.

Tehdy mě kamarád vyzval, že se budeme spolu modlit. Nikdy před tím jsem to nedělal, ale poslechl jsem. Cítil jsem obrovskou moc, která je nade mnou, cítil jsem, jak jdu sám proti své vlastní pyšce, cítil jsem, jak se té moci odevzdám a opakoval jsem slova, která kamarád říkal. Plně jsem cítil, jak se odděluji od něčeho špatného, co je ve mně, ani přesně nevím co se dělo kolem. Když jsem přicházel k sobě, uvědomil jsem si, že ležím na zemi, že se třesu a pláču a že se za mne můj přítel modlí. Byl to opravdu silný zážitek, nikdy před tím jsem nic takového neprožil. Připadal jsem si jako malé dítě, vevnitř úplně čistý, plný klidu, pokoje a něčeho krásného a dobrého. Při odchodu mi ještě říkal, že když přijdou problémy, mám se obrátit k Pánu Ježíši a že on mi pomůže.

Uvědomil jsem si, že bych měl skončit se svým dosavadním životem, ale neudeřil jsem to. Dál jsem hrál rockovou hudbu, kouřil jsem, pil alkohol a hledal zážitky s dívkami. Zapomněl jsem na ten zážitek a žil jsem, jakoby Bůh nebyl. Ale Bůh nezapomněl! Pracoval na mě, aniž jsem si to uvědomoval. Postupně jsme měnil názory na okolí, ve kterém jsem žil. Začal jsem vidět, že mi můj dosavadní způsob života už nedává pocit seberealizace jako dřív, pociťoval jsem v sobě marnost. Trvalo to asi přes rok a Bůh připravil další situaci, kterou si mne přivedl k sobě. Ukázal mi, že v tomto světě mi nic dobrého nemůže nikdo dát, a jednou, když jsem byl sám, přišel znovu ke mně. Prožil jsem, že Bůh skutečně je, bylo to podobné jako tehdy, dnes vím, že jsem dělal pokání. Uvědomil jsem si, že jsem hřešil a prosil jsem ho za odpuštění. A on mi odpostil, znovu mně očistil jako tehdy, dotkl se mě svým duchem a já jsme si vzpomněl, že ten kamarád tehdy říkal taková

zvláštní slova, dostal jsem touhu to mít jako on a najednou se to ve mně začalo dít, říkal jsem slova, kterým jsem nerozuměl, ale viděl jsem, že je to něco krásného. Poznal jsem, že mě Bůh miluje obrovskou láskou, že na mne čekal celou tu dobu a já jsem před ním vlastně utíkal. Jeho láska je nekonečná. On změnil můj život, já jsem pro to nic neudělal, jen jsem ho přijal do sebe. On zvítězil v mém životě.

Od té doby jsem začal žít křesťanský život, to znamená číst bibli, chválit Pána Ježíše a modlit se. Bůh mi dal i nové přátele, s kterými se scházíme a prožíváme spolu krásné chvíle.

Ježíš mě zbavil strachu i před smrtí, protože teď vím, že budu s ním, když umřu. Zbavil mne i přílišné nervozity, která se projevovala kousáním nehtů až do krve: dnes jsem od tohoto zlovyku osvobozený. Dříve jsem chtěl přestat kouřit, ale nedokázal jsem to, teď to šlo lehce: odevzdal jsem kouření Pánu Ježíši a jsem svobodný. Po čase jsem byl znovu na neurologii na vyšetření, moje diagnóza z minula zněla "příznaky EPI", ale lékařská zpráva potvrdila, že jsem zcela v pořádku. Ztratil jsem také problémy s pracovním zařazením. Víím, že jsem skrze Pana Ježíše před Bohem ospravedlněn a že mi Ježíš dal i tělesné uzdravení — ve svých ranách, které trpěl za mne na kříži. On mi pomáhá v každodenním životě. Když se k němu obrátím, jeho láska a pokoj přijdou do mého srdce. Nikdo jiný to nemůže dát. Proto ho chválím, chci pro něho žít a chci s ním být na věky.

Není to mrtvé náboženství, je to živá víra, kdy každý den prožívám s ním. Není to žádná nuda, ale život plný nových věcí a plný radosti.

Z celého srdce si přeji, abys ty mohl žít plnohodnotný život s Ježíšem Kristem. □

Oficír & SNCO

Major Michael Kitchen
(vysloužilý)



Když jsem byl chlapcem, rodiče mně posílali do Metodistické nedělní školy každý týden. Pro mně to byl výcvik, který jsem musel vydržet. Já jsem se nezúčastnil jinak než tím, že jsem tam chodil, a když jsem se něco naučil o Ježíši a jeho zázracích, které dělal, pro mně neměli moc velký význam.

Když jsem dorůstal, život se stal více zajímavým. Rocková muzika se stala populární, a dvakrát týdně jsem chodil za holkami tancovat. Bylo mi jenom 14 let a vydělával jsem si na zábavu tím, že jsem roznášel noviny. Jako většina otců, tak i můj chtěl, aby ze mně bylo něco pořádného, tak mně s nejlepším úmyslem nutil do věcí, které jsem dělat nechtěl. Otrávený, vzpurný a zahanbený bolestí, kterou mi lakota způsobovala, jsem opustil domov v 15 letech a nastoupil jsem k obchodnímu námořnictvu. Ale protože jsem nedokončil gymnásium, tak jsem zatím ničeho v životě nedosáhl. Život na moři mně naučil se o sebe postarat a moje vystupování se líbilo holkám a záviděli mi ho i staří

kamarádi, kteří vedli nezajímavé životy v kancelářích a v továrnách.

Během čtyř a půl let jsem na moři velmi rychle vyrostl, a před mými 21. narozeninami jsem se rozhodl, že si najdu stabilnější zaměstnání, něco dost zajímavého, aby bylo uspokojeno moje tuláctví a něco, co by potvrzovalo tu přetvářku tvrdého chlapa, kterou jsem si vytvořil. V lednu 1963 jsem se přidal ke Královské vojenské policii. Po skončení základního výcviku, jsem byl poslán do Dusseldorfu, živého města s dostatečným nočním ruchem. Do roka jsem se oženil a 18 měsíců nato jsme měli krásnou holčičku. Trochu mně to usadilo, ale naše manželství dlouho nevydrželo a skončilo krátce po té, co jsem byl povýšen na seržanta a přemístěn k tajné policii (SIB). Odloučení od dcery bylo těžké, a bylo to jako trest za to, že jsem chtěl od života všechno.

Moje zaměstnání bylo náročné, napínavé a někdy i nebezpečné, ale vždy mně to naplňovalo uspokojením. Mé heslo bylo, jako mnoha mých vrstevníků: 'Pracuj a hraj si se vší silou' — Berlín, Hamburg, Londýn, Singapore, noční podniky, striptýzové bary, holky, sportovní auta. Na cokoliv by jste si

vzpomněli to jsem dělal — byl jsem sobecký, sytil jsem vlastní nenasytitelnou tížádost. Když si na to vzpomínám, tak se mi zdá, že se mi policie stala Bohem. Dal jsem tomu všechno, měl jsem se dobře, a mnoho let se mi zdálo že mi to poskytuje všechny věci, po kterých jsem toužil a které mně zajímaly. Později mi lidé začali říkat, že jsem závislý na práci a velmi náročný na druhé lidi. Mrzelo mně to, ale asi to byla pravda, práce pro mně byla důležitější než cokoli jiného, i víc než má žena. (Od té doby jsem se znovu oženil a Bůh mi tentokrát dal doopravdy hodnou a trpělivou ženu.)

V mé nezdravé snaze se prosadit, jsem očekával od všech kolem mně tu samou intenzitu a oddanost k práci, kterou jsem měl, byl jsem málo tolerantní k těm, kteří nedosahovali mého příliš vysokého standartu. Nebyla to jen vyhlídka na povýšení, která mně hnala. V roce 1978 jsem byl povýšen na důstojníka a poslán do Severního Irska velít jednotce SIB. Během té dvouleté služby jsem viděl umírat mnoho vojáků i civilistů, a to přýve jménu náboženství. Začal jsem si klást otázky o životě a smrti. Silně jsem si uvědomil, že konec konců neovládám vlastní život.

Když jsem byl přítomen u pitvy mrtvého těla, pokaždé jsem myslel na životy zesnulých, na to, že tyto oběti mnoha nešťastných náhod měli naplánované dovolené, těšili se do důchodu atd. a potom náhle bylo všechno pryč. Všechno potvrzovalo pořekadlo „Jdu tam je z vůle Boží milosti. Ale je doopravdy Bůh, který o mně stojí“

Na začátku roku 1980 mně seržant major informoval o jednom novém seržantu, který byl k nám přidělen. Veřejně o sobě říkal, že je „znovuzrozený křesťan. Nikdy předtím jsem to slovo neslyšel, a musím přiznat, že se mi vůbec nelíbilo. Při naší první schůzce mně tento důstojník v záloze sám vyprávěl, že on i jeho žena jsou křesťané. V tom čase mně to moc nezaujalo, nejsme

snad všichni křesťané? Já jsem taky chodil na Biblické nedělní vyučování a někdy i na bohoslužbu, když se zpívali vánoční písně.

Něco mně na těch manželech znepokojovalo; byl to pocit klidu, který byl kolem nich. Pokaždé, když jsem s ním mluvil mně trápil tím, že vždy obrátil rozhovor ke křesťanství. Využíval jsem všechnu svou zkušenost, kterou jsem získal při rozhovorech s lidma, kteří se ucházejí o práci, abych mu vyvrátil jeho názory. Kdybych měl své obvyklé úspěchy a dokázal mu, že nemá pravdu anebo kdybych ho aspoň rozzlobil, okamžitě bych přestal, ale nikdy se to nestalo. Nikdy od svých názorů neustoupil a tajně jsem si ho začal vážit za jeho silné přesvědčení.

V červnu toho roku, na dovolené ve Skotsku jsme jednou v neděli šli s mou ženou Mary do místní kaple, jen kvůli tomu, aby jsme udělali radost mé tetě. Bylo tam jen 13 lidí. Při kázání jsem cítil, že mně osobně oslovuje Bůh. Byl to úžasný pocit, jako by někdo najednou zapnul vypínač a proud skrz mně začal proudit. Cítil jsem jak mně Bůh oslovuje „Pokoušel ses naplnit zábavou penězi, ambicemi, popularitou, vším co svět může nabídnout, ale nic nebylo dostatečné“

Tady to bylo. Odpověď na všechna má pátrání, odůvodnění pro všechna ta hledání a nespokojenost, kterou jsem v minulých měsících prožíval. Prožitky ze světa samy od sebe vždy rychle zmizí. Nadšení z povýšení dlouho nevydrží. Novota nového auta, pýcha z nového domu a potěšení z dovolené všechno odejde v několika týdnech. Lekce aikida a jógy mi daly jenom momentální odpočinek od stresu každodenního života. I když jsem měl všechno, co jsem po materiální stránce chtěl, uvědomil jsem si, že jsem uvnitř prázdný.

Dva dny potom jsem lovil lososy na řece Deveron, a přesto že jsem na tom místě byl už týden a včera celý den, neviděl jsem ani jednu rybu, natož tak



jednu chytit. Podmínky byly mizerné. Několik dní nepršelo a bylo velmi vlhko. Já byl tak navený a líný, že jsem si sed a nechal svojí udici, aby si sama vjela do rychlé vody. (To místo jsem už prošel mnohokrát a nic tam nebylo.) Mé myšlenky se zatoulaly k minulým rozhovorům, které jsem měl se seržantem a k mému zážitku, který jsem měl před dvěma dny. Za několik dní opustíme klid tohoto údolí a vrátíme se do Severního Irska. Proč se mi tyto myšlenky vracely? Bylo krátce po druhé hodině odpoledne, seděl jsem na velkém kamenu u břehu řeky, volnou rukou jsem hladil našeho Jacka Russella teriera, když jsem se podíval do nebe, oslovil jsem nevím koho, řekl jsem nahlas, „Jestliže tam doopravdy jsi, byl bych rád, kdybys mi dal rybu.“

Po dvou minutách od toho co jsem to řekl, má patnáctistopová udice mi skoro vylétla z rukou a naviják bzučel přitom co se odvíjely metry udičnického provazce. Já jsem byl tak překvapen, že jsem spadnul z kamene do vody. Celých 25 minut jsem si hrál s lososem, který vážil 13 liber! Když boj ustal a moje srdce začalo klidně bít, vzduch byl najednou velmi nehybný a měl jsem pocit jako by někdo pozoroval každý můj pohyb a znal každou myšlenku, která mi bzučela hlavou. Tato samotná zkušenost mně neobrátila ke křesťanství, ale dala mi skutečně o čem přemýšlet...

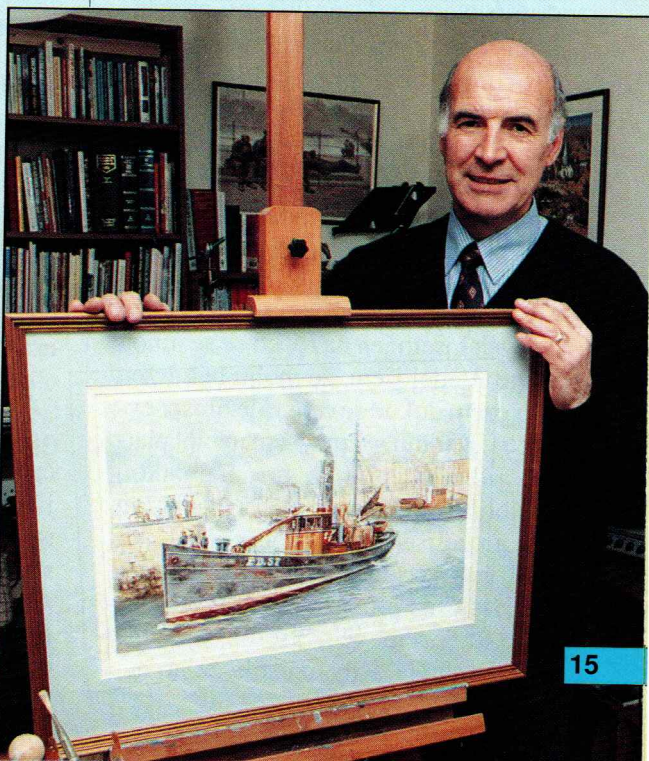
Když jsem se vrátil zpátky do Severního Irska, řekl jsem o tom co se mi stalo seržantovi. Jeho odezva na to byla, že mně pozval i se svou manželkou k nim do sboru. Byl to sbor naplněný lidma, kteří udělali osobní závazek s Bohem. Nejdříve jsem odmítnul, ale během čtrnácti dnů jsem si to rozmyslel, a s Mary a s ním jsme tam šli.

Bohoslužba byla vynikající; lidé se zdáli být živí a zaujatí.

Potom jsme byli pozváni k někomu domů na čaj. Každý byl tak přátelský a zdálo se, že se úpřímně chtěli s námi seznámit. Upřímnost byla ve všem, co se ten večer stalo. Na cestě domů jsem měl velice příjemný pocit tepla a bylo mi líp než kdykoliv jindy, co jsem si pamatoval.

Den na to byl seržant radostí bez sebe, když jsem se ho zeptal, co musím udělat, abych byl křesťanem. Ten večer jsem v soukromí svého bytu udělal to, co mi navrhl. Nejdříve jsem četl z Janova evangelia, kapitoly 3, z bible kterou jsem dostal, když jsem odešel ze školy. Potom jsem vyznal dlouhý seznam zlých věcí, které jsem v životě udělal. Potom jsem přiznal, že jsem měl potřebu, aby mi bylo prominuto, a požádal jsem Ježíše, aby vstoupil do mého života. A potom na mně padl obrovský klid, který jsem předtím neznal. Můj život se okamžitě změnil. V mé slovní zásobě přibýlo slovo — RADOST! Ne-

Pokračování na stránce 18



V můj prospěch

**Ullrich Schmidt,
Nuremberg, Nemecko**



Před šesti lety, když jsem pracoval v Saudské Arabii s Německou elektrikářskou firmou, jel jsem na letiště v Jeddah, abych přijal zásilky přes celní kontrolu. Cestou domů jsem byl zamyšlený a zklamáný, že jsem nedokázal převést všechno zboží přes celníci, když jsem náhle vrazil do auta, které stálo přede mnou na červeném znamení. Naštěstí nikdo nebyl zraněný, ale auto přede mnou bylo dost nabourané. Brzy přijela policie, aby nehodu vyšetřila.

Myslel jsem jen na to, co se se mnou stane. Věděl jsem, že mohu být držen ve vězení dokud se celá záležitost nevyšetří. K tomu všemu jsem neměl platný řidičský průkaz pro Saudskou Arabii. (Tohle se mi stalo jen pár týdnů potom co jsem přijel a ještě jsem neměl čas vyřídit všechny papíry pro můj řidičský průkaz.) Samozřejmě, že to byla první věc, kterou po mně policie chtěla. Když zjistili, že ho ne-

mám, odvezli mně s ostatními lidmi, kteří byli u nehody na policejní stanici na vyšetřování. Seděl jsem v místnosti plné lidí a všichni mluvili arabsky. Náhle vyšetřovatel přerušil svou diskuzi, podíval se na mne a řekl: „Podívej se, jel si bez řidičského průkazu, budu ti muset dát pokutu (asi 600 DM). Byla to jasně tvoje vina.“ Naštěstí jsem u sebe měl ty peníze, které bych býval zaplatil celníkovi.

K mému překvapení mi bylo řečeno, že ten druhý řidič také neměl řidičský průkaz. Vyšetřovatel mi řekl, že můžu udělat dvě věci, buď nás oba obviní z trestného činu anebo nás oba pustí.

Asi rok před touto zkušeností jsem osobně poznal Ježíše Krista. Po celý čas nehody jsem se tiše modlil. Věděl jsem, že jsem ve velkém průšvihů a že mi pomůže jen zázrak. A zázrak se skutečně stal! Vyšetřovatel mi řekl: „Pustím vás oba. Obejdete tři různé garáže a zaplatíte ten nejlevnější odhad na opravu.“ Přesně to jsme udě-

lali, a zatím co jsme šli od jedné garáže k druhé jsme si povídali. Dokonce mně pozval na drink.

REDAKTOR HLASU: *Jak jste přišel k Ježíši?*

ULLRICH: Když jsem byl na dovolené v Izraeli v 1984, strávil jsem noc ve velké koleji v Haifě. Druhý den ráno jsem se představil člověku, který se mnou spal na pokoji a brzo jsem se dozvěděl, že je křesťan, který cestuje po světě a vypráví jiným o své víře v Boha. Při společné snídani mně velice zaujalo jeho bohaté vyprávění o Ježíši. V té době jsem sám hledal pravdu a měl jsem pro něho mnoho otázek. Když jsme skončili s povídáním, on se za mně pomodlil.

Ten den jsem navštívil turistickou oblast úplně na severním konci Israele. V autobuse, který jel opačným směrem než jsem potřeboval, jsem se zeptal spolucestujícího na cestu. Odpověděl mi, byl to mladý voják, abych ho následoval. Když jsme vystoupili z autobusu jel kolem nás džip a svezl nás. Vysadili mně tam, kde jsem potřeboval. Když jsem tak seděl prakticky až u hranic Libanonu a díval se na Středozemní moře, začal jsem myslet na uplynulý den, zrovna jsem měl narozeniny. Začal tím, že mi někdo vyprávěl o Bohu a modlil se za mně. Potom následoval tichý voják, který mi pomoh najít cestu. A teď jsem stál na tomto majestátním místě. Nějak jsem věděl, že Bůh je v tom všem, co se stalo, zapojen a já jsem o těchto věcech potřeboval přemýšlet.

Dva týdny potom jsem seděl v malém kostele a pastor čet z Izaiáše 43:1-

2, „Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jakobe, tvůrce tvůj, Izraeli: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, přejdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. „Věděl jsem, že v tu chvíli mně Bůh osobně oslovil. Kazatel dále mluvil o ukřižování Krista, a o dvou zločincích, kteří viseli vedle něho. Jeden ho káral, ale ten druhý ho prosil o milost. V tom momentě mi bylo všechno jasné. Musím následovat Ježíše Krista. Znovu se za mně někdo modlil, ale tentokrát proto, abych Ježíši úplně předal svůj život.

Od té doby je modlení důležitou součástí mého života. Jeden příklad modlitby na kterou mi Bůh odpověděl je moje zaměstnání. Tím myslím, že jsem se nemusel honit, abych ho dostal. V životě se stalo tolik drobných zázraků, že by mně už nikdo nemohl přesvědčit, že Bůh v tom není skutečně zapojen.

REDAKTOR HLASU: *Přinášíte všechny věci Bohu v modlitbách?*

ULLRICH: Ano přináším, ale samozřejmě mi můj láskyplný otec ne vždycky dává všechno, co bych chtěl. Ale vždy mi dal to, co jsem potřeboval. I když jsem tomu někdy nerozuměl, teď vidím jak Ježíš vyřešil situace v můj prospěch. Vždy mi byl doopravdu věrný a svůj vztah s ním bych za nic na světě nevyměnil.

Ullrich Schmidt je průmyslový kupec pro velkou elektrickou firmu. Také je předsedou Numberské čaptý FGBMFI.

Pokračování se stránky 15

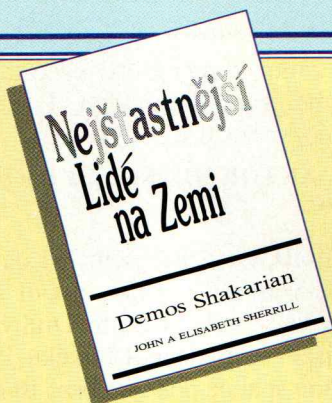
trvalo to ani pár týdnů a Mary dala svůj život Ježíši Kristu, a mí rodiče také.

V minulých letech jsem měl tu poctu se modlit za potřeby jiných —, za lidi, kteří trpěli vážnými nemocemi a byli závislí na heroinu — a viděl jsem je úplně uzdravené. Byli jsme svědky toho, jak Bůh odpověděl na různé modlitby a vždy je to pro nás velké pozhledání, když nás Bůh použije k tomu, aby jsme vedli i jiné lidi k osobnímu poznání Ježíše.

Cesta víry není vždycky lehká, ale On nám vždy dá sílu na to, aby jsme dokončili to, co jsme začali. Moje oddanost SIB se nezměnila, ale můj názor na lidi a jejich potřeby a vztahy, se změnil. Když „SIB“ přestal být mým Bohem, tak jsem z toho měl daleko víc. Jako křesťan jsem se naučil některé zajímavé věci: Musíme zemřít sami sobě, abychom mohli žít, musíme být vyprázdnění, aby jsme byli naplnění, musíme dávat, abychom mohli přijímat, musíme přijmout svou slabost, aby jsme byli silní a to nejdůležitější, musíme cítit velkou lásku k Tomu, kterého jsme nikdy neviděli.

Před dvěma lety, když jsem se stal majorem v RMP SIB, jsem se rozhodl jít do důchodu. Od té doby trávím čas tím, že využívám mého talentu od Boha jako umělec. On mi pozhledal, že mám výbornou ženu, která mi stojí po boku v mé práci, v dobrém domově i ve službě k němu. Před rokem jsem měl tu čest konat bohoslužbu v té malé kapli, v které mně Bůh poprvé přesvědčil o tom, jak moc ho potřebuji. Paní, která seděla vzadu skoro poskočila na židli, když jsem svůj příběh vyprávěl shromáždění.

Jedna z věcí, která mi dává největší radost v mé křesťanské službě je moje členství v FGBFI od roku 1986. Prostřednictvím FGBFI mnoho lidí poznává Pána Ježíše Krista. □



Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní kapituly plného evangelia.

Další informace lze získat:

Bratislava
tel 7/222.647
tel 7/285.018

Brno
Emil Knorek
Svatopluka Cecha 100
61200 Brno

Kroměříž
Jan Šimčák Fučíkova 3591
tel 24836
Jindřichův Hradec
tel 0331/6524

Praha
tel 2/20.57.97

Ostrava
Venc Miroslav
Smirnovova 15
70400 Ostrava

Milý čtenáři, když jste četli svědectví v tomto čísle časopisu Hlas, možná jste si kladl otázku, zdali i Vy byste mohl poznat Boha osobně a do srdce získat pokoj. Ježíš řekl, že abyste mohl poznat Boha, jenž je Duch, musíte se zrodit znovu ve Vašem lidském duchu. Aby k tomu došlo, měl byste:

1. Přiznat se Bohu, že jste žil sobecky a že tím, že jste Jej nectil jako Pána vašeho života, jste hřešil a jste od Něho oddělen. Neboť „všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (Římanům 3,23).

2. Kát se obrácením se k Bohu a tím, že Jej požádáte o odpuštění Vašich minulých hříchů a o to, aby Vám pomohl žít tak, jak si On přeje. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete“ (Lukáš 13,3).

3. Uvěřit, že Ježíš je ten Boží Syn a že tím, jak zemřel na kříži, vzal Sám na sebe Vaše hříchy, abyste Vy mohl získat Boží odpuštění. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

4. Vyznat Bohu, že nyní berete Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Římanům 10,9).

Jestliže jste si vše dobře rozvážil a přecházel jste si uvedené citáty, a nyní chcete učinit onen významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Milý Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a tudíž mám zahynout. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za tvůj dar života věčného. Důvěřuji ti, že mi nyní pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, avšak Váš nový vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Římanům 10,13). Nestyďte se o Vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým (Matouš 10,32). Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible (1 Petrova 2,2; Žalm 37,4; Římanům 8,14).

Až učiníte toto největší ze všech rozhodnutí, dejte nám, prosíme, o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupón.

MEZINÁRODNÍ SPOLEČNOST PODNIKATELŮ ZVESTUJÍCÍCH PLNÉ EVANGELIUM (FGBMFI) JE INTERNACIONÁLNÍ SPOL- EČNOST KŘESŤANSKÝCH POD- NIKATELŮ, JEHOZ ZÁMEREM JE:

1. Dosvědčovat Boží přítomnost a moc v dnešním světě prostřednictvím poselství celého evangelia celému člověku.

2. Poskytovat základnu pro společenství křesťanů všude mezi lidmi pod jedinou zástavou jejich zkušeností v Ježíši Kristu a posilovat je, aby se mohli navracet každý do svého sboru občerstven a obnoven. FGBMFI není ani církev ani sekta. Nemá kněží ani pastory, ani nezakládá sbory.

3. Napomáhat větší jednotě mezi všemi křesťany.

HLAS

č. 914

Toto je jedna ze sedmnácti jazykových mutací evropského časopisu Voice, vydávaného FGBMFI International Office — evropským regionem: 90 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie. Tel: (016) 20 79 44, telefax (016) 20 79 31. České vydání vychází šestkrát ročně.

Redaktor: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Výtvarný redaktor:** Paul Goodwin. **Úprava:** Convertex. **Americký redaktor:** Jerry Jensen. **Jihopacifický redaktor:** Mark Raffills. **Asijský redaktor:** C. K. Lee.

MEZINÁRODNÍ SPOLEČNOST POD- NIKATELŮ ZVESTUJÍCÍCH(L)CÍ(L)CH PLNÉ EVANGELIUM

Česká adresa:

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

☐ Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku 'Jak dál po přijetí Krista'

☐ Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

☐ Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):



V TOMTO VYDANÍ

ZACHAZENÍ S MENTÁLNĚ POSTIŽENÝMI

Strana 7

OFICÍR & SNCO

Strana 13

V MŮJ PROSPĚCH

Strana 16

Mezinárodní společnost
podnikatelů zvěstujících
plné evangelium

Pro další informace prosíme kontaktujte se:

Nenechejte tento časopis zahynout... Předejte ho příteli.

